

άνοιξιμάς στα καθίσματα, στο μικρό χώρο του λεωφορείου;...

Όταν πέρασαν και τη μικρούλα γέφυρα, από αγά, που περπατούσε μέχρι τώρα, το λεωφορείο, ξαφνικά, αύξησε πάλι την ταχύτητά του. Είχαν κάνει πιά πολύ άπ' τα μιά του δρόμου, κ' είχαν μπει στο τελευταίο χιλιόμετρο. Τώρα οι περισσότεροι κοιμόντουσαν σ' αλήθεια. Είχαν αποκάψει στα τραντάγματα, και τ' όμοιο το τρέξιμο τους είχε ναυουρίσει. "Ως κ' ο χοντρός, που, τόσην ώρα, δίπλα του, πάλευε, κουνουλώντας, με τη νύστα, είχε ξεγιάσει την αξιοπρέπιά του, κ' είχε γύρει όλοτελα σπόν όμο του, κ' ανάσαινε βαριά, σά νά ροχάλιζε. Μόνον εκείνος, μ' όλη του την κόουραση, είχε μείνει με τή μάτια διάπλατα, και παρακολούθουσε την τρεχάλα, μ' ένα χιτωμαζόδι άσπυθησπο. Είχε στημένη τή ματιά του στο σκοτάδι, και ξεροκατάπινε, κ' ένωθε στην πλάτη του, παράξενα, σάν την κρινάδα τής καταστροφής! Πολλές φορές, ως τώρα, στις τρεχάλες, είχε νιώσει ένα τέτιο αίσθημα, αλλά ποτέ τόσο βαθύ και δυνατό... Του φανόταν, κάθε δευτερόλεπτο, πώς βάδιζαν, γραμμή, σε κάποιαν άβυσσο, και δέν έπήρχε τρώος πιά νά σπαματήσουν...

Κοίταζε πάλι γύρω του, με τρώο. "Ήθελε νά φωνάξει στο σωφρό, αλλά δέ μπορούσε νά μιλήσει. "Ένας κόμπος ήταν μέσα στο λαμό του, και μιά ντροπή, μαζί, γι' αυτό που ένωθε. Συλλογιστηκε, για μιά στιγμή, τή σπιτι του, τή γργά του μάνα, τή παιδιά του. Τά είδε, με τή μάτια τής ψυχής του, νά κομούνται μέσ' στα κροββατάκια τους, ξένουασα κ' άνίθεα τής τύχης του, κ' ένας άπεριγραπτος καϊμός και σπαραγμός, λόγχισε τή νού και τήν καρδιά του... "Ένωθε πώς πλησίαζε σε κάτι φοβερό, σε κάτι τρομερό κ' άνεπιανόφρωτο —σε κάτι τή μοραίο κ' άναπόφρωτο, που τόν περιμενε, κρημμένο στο σκοτάδι— και πώς ό,τι νάκανε, μ' όποια φωνή κ' άν φώναζε, δέ θα μπορούσε πιά νά γλυτώσει... Και μιά στιγμή που κοίταζε μπροστά του, με βαστημένη τήν άνατονή, μέσ' στην παρράξλλη τού μινιόν του, ένα φως τού χτύπησε στα μάτια. Ένα φως σκληρό και δυνατό, σάν από κάποιον άλλο άποκρίνητο, που προχωρούσε μέσ' άπ' τή σκοτάδι. κ' έρχόταν τώρα, ίσα, καταπάνο.... Και μέσ' στη λάμψη τού φωτός εκείνου, που μεγάλωνε και στράβωνε κ' μάτια, ΕΙΔΕ, ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΣΩΦΕΡ, ΤΟΝ «ΑΛΛΟ», ΠΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣΕ, ΤΩΡΑ, ΤΟ ΤΙΜΟΝΙ! Θέλησε νά φωνάξει, νά ρωτήσει —άλλά κατάλαβε πώς ήταν πιά άργά, και πώς όλα ήταν τελειωμένα.... Αισθάνθη: Ένα τραντάγμα φριχτό, ένα μεγάλο σάσισμο τζαμικών, κάτι σάν κατακάλισμα στο χάος, και τσακαλιμένος, έμμηδενισμένος, μέσ' στην άποθέωση τού τελευταίου τρώου, θέλησε νά μπηξει μιά φωνή, κ' έμεινε μόνον μ' άνοιχτό τή στόμα....

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΠΟΥΤΣΙΩΝ

Η εφεύρεσις των παπουτσιών φαίνεται πολύ παλιά. Κάποιος Γάλλος παπουττής, αρκετά μορφωμένος, αφιέρωσε γι' αυτό τή ζήτημα όλόκληρο βιβλίο, από όποιο ύποστηρίζει, ότι οι άνθρωποι χρησιμοποιούσαν παπούτσια από τήν έποχή των Πρωτοπλάστων, διαφορετικά βέβαια άπ' τή σημερινά!

Ο Ρωμαίος ιστορικός Πλίνιος έξ άλλου, άναφέρει σχετικώς, ότι ο πρώτος άνθρωπος που φάρσε παπούτσια ήταν ένας Βοιωτός, όνομαζόμενος Τύχιος. Ο Ξενοφών πάλι στην περιγραφή τής περιήρωης καθόδου των Μυθίων, λέει ότι όσοι από τους Έλληνες στρατιώτες κατόστρεψαν τή παπούτσια τους από τήν πολλή πεζοπορία, σκέπαζαν τή πόδια τους με δέρματα νεογαδαριμένων ζώων.

Από τους αυτοκράτορας τής Ρώμης, ο Καλιγούλας φορούσε ύποδηματα, στολισμένα με πολυτιμους λίθους. Τέλος οι Ίνδοι και οι Αιγύπτιοι μετεχειρίζοντο παπούτσια, καμωμένα από... φλοόδα παύρου!

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

- Αγαπάτε τής γυναίκες και μήν προσπαθείτε νά τής καταλάβετε.
- Η γυναίκα συχωράει μόνον όταν φταίει.
- Έίνε κανείς σοφός, όσο ζητεί τήν σοφία, "Αμα νομίζει πώς τή βρήκε, γίνεται άμέσως μωρός.
- Χωρίς τήν τόλμη, δέν πραγματοποιείται καμιά πρόοδος.
- Τό μικρό, όταν επαναλαμβάνεται συχνά, γίνεται μεγάλο.

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤ' ΩΡΑΣΙΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

ΜΙΝΙΟΝ

Ξέρεις τή γή, που ή λεμονιές άνθοθν, τή πορτογάλλια άστράφτουν στα κλαδιά, τ' άγέρι βγαίνει από γλιανό ουρανό, ή δάφνη θάλλει κ' ή χλωμή μωραία; Τήν ξέρεις; "Αχ, σ' αυτήν έγώ

θέλω μαζί σου, αγάτη μου, νά ζω.

Ξέρεις τή σπιτι, όλόγυρα χρυσές, πούχει κολώνες κ' αϊθουσες καλές; Τ' αγάλματα με βλέπουν και ρωτούν: φτωχό παιδί, τί σούκαναν και κλαίς; Τό ξέρεις; "Αχ,

μαζί σου έγώ θέλω σ' αυτό, προστάτη μου, νά ζω.

Ξέρεις και τή βουνό με τούς καπνούς; τή ζώα σ' όμίγλη μέσα περπατούν, οι δρόμοι ζούν μέσ' στις παλιές σπηλιές, ο βράχος πέφτει, οι ποταμοί κούιν; Τό ξέρεις; "Αχ,

έκει, εκεί ό δρόμος πάει! Πατέρα, πάμε εκεί.

ΟΛΑ ΓΙΑ ΣΕΝΑ ΜΟΥ ΜΙΑΣΥΝΕ

"Όλα για σένα μου μιλούνε, "Όταν τού ήλιου ή χρυσή προβάλλει άχτίδα, ή καρδιά μου μου λέει πώς έρχεσαι και σύ.

Είσαι τή πύ άμορφο τή όρδο, στο περιόλι σου όταν βγής: είσαι ό πεντάμορφος ό κρινός, τή χρυσολιούδο τής γής.

Και στο χορό σάν μεταίνας, όλα τ' άστέρια τρέχουνε μαζί κ' όλα χορεύουνε με σένα κ' έχουν τή χάρι πούχεις σύ.

Τή νύχτα! άς πώ πώς είνε νύχτα! έχεις μιά χάρι θεϊκή, περνάς στη λάμψη τού φεγγάρι και στη ματιά τή μαγική.

Θεά είσαι κ' όλα τή μαγεύεις: ό "Ηλιος είσαι τ' άργυρά τ' άστέρια, τή φεγγάρι, τ' άνη σε σένα βρίσκουν τή χαρά.

Χάρις' ό "Ηλιε, και σε μένα χαρά μαζί σου είνε αϊώνια: χρυσές ήμερες κ' άμορφα: άλλο δέν θα ζητήσω πενά.

Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΤΗΣ ΘΟΥΛΗΣ

Στη Θούλη ένας βασιλιάς έξούσε, που κ' ως τόν τάφο του έμεινε πιστός. Σάν πέθαινε εκείνη που όγατούσε, μιά κούπα τούδουσε χρυσή: κ' αυτός

για κείνη τώρα μόνον ξεμυχιούσε: ξεφάντωνε, τήν άδειάζε γερά: και φλογερο τή δάκρυ του κυλούσε, σάν έπιν' άπ' αυτή κάθε φορά.

Σάν ήθε ή ώρα ή μαύρη τού θανάτου, τής χώρες όλες τή χωριά μετράει στο διάδοχο του όλα τή καλά του τή δίνει, μιά τήν κούπα αυτός κρατάει.

Και εκεί, που όλοι οι ίπτότα οι μεγάλοι έτρωγαν με τή γερο βασιλιά, σ' ένα παλάτι, πούταν σ' άκρογαλιά, σε μιά ύψηλή που αϊθουσα παλιά,

κάθεται ό γέρος, τή στεργνή ρουφάει ήουχα τής ζωής του τή φωτιά:

κ' εύθύς τήν άγια κούπα τήν πετάει μακριά στη θάλασσα, μέσ' στα βαθειά.

Τήν είδε νά κυλάει και νά γεμίζει και νά βουτάει μέσ' στα νερά βαθειά: και στη στιγμή τή μάτια του είχαν σούσει: δέν ήπε ούτε σταλιά ποτέ του πενά.

5)2)32

Μεταφράσεις τού κ. ΘΕΟΦ. ΒΟΡΕΑ